

Révész Pub

*Csillagom, révészem, vígy által a Dunán!
Uramról maradott subám neked adom!
Nem viszlek ám, nem biz én, mert nagy zaj mén a Dunán,
Mert nagy zaj mén a Dunán!*

*Csillagom, révészem, vígy által a Dunán!
Uramról maradott lovam neked adom!
Nem viszlek ám, nem biz én, mert nagy zajmén a Dunán,
Mert nagy zajmén a Dunán!*

*Csillagom, révészem, vígy által a Dunán!
Uramról maradott magam neked adom!
Át is viszlek a Dunán, arany szőrű paripán,
Megöllelek a partján.*

(Lédec, Bars vármegye – Kodály Zoltán)

A robogó elakadt a sínszárban, megpördült a levegőben, és leszánkázott a töltésen. Anna lefordult a járműről, beverte az ülepét, tarkóját, lehorzsolta a tenyerét, és legurult a jegesre fagyott kavicságyon.

Felkönyökölt, de a fájdalomtól forgott vele a világ, úgy érezte, szétreped a koponyája. Egyik szemét csak félig bírta kinyitni. A robogó mellett feküdt. Belekapaszkodott, megpróbált felállni, de rátört a rosszullet. Oldalra fordult, és lehányta a kormányt markoló kezét.

Pár méterre tőle zajlott a Duna. Anna felemelte a fejét, és buta arccal meredt a vízre, miközben a hányás íze visszakúszott a torkába. Kinyitotta a száját, és apró kortyokban szűr-csölte a párás levegőt. Csak ekkor vette észre, mennyire hideg van. Alvadó vérral borított arca teljesen átfagyott, ujjai is kezdtek érzéketlenné válni. Kabát helyett Tibor régi, szakadt köntösét viselte. Búzlótt az olajtól, és a csikozása is elhalványult már.

Talpra állt, de még percekig nem tudott továbbmenni a vissza-visszatérő émelygés miatt. Próbálta felszívni és kiköpködni a kesernyés ízt.

Hirtelen megmerevedett. Mintha valaki közeledett volna, de csak a vízben koccantak össze a sodródó jégtömbök.

– Ki az? – akarta kérdezni, de csak vinnyogott.

A parton egy sötét alak figyelte. Egyik kezében evezőt tartott, fején csuklyát viselt. A nő tett felé két lépést, és az arc egy pillanatra ismerőssé vált. A férje, Tibor arca volt: szemrehányóan nézte. Anna megállt, hátrálni akart, de a sarka kövekbe botlott. A keze támaszt keresett a levegőben.

A férfi bőre, húsa és szeme felszívódott, beleivódott a csontba. Csak egy csupasz, vicsorgó koponya maradt a helyükön.

Anna kővé dermedt. Szerette volna azt hinni, ha nem mozog, a túlvilági alak nem látja őt, de a koponya pontosan rá nézett.

Egyre erősödő robajjal közeledett valami a töltésen. Biztosan kocsikkal jönnek érte, gondolta a nő. Kutyákkal, fegyverekkel, bilincssel. A Dunán nem juthat át motorral. A koponya sötétbe vesző szemüregébe nézett.

– Vigyél át! Kérlek!

Az alak a víz felé mutatott, és mintha a zajló folyó beszélt volna helyette, két hatalmas jégtábla tajtékot vetve összecsattant.

A zaj egyre közeledett. Anna idegesen végignézett magán. A köntös véres volt, de nem volt egyebe. Levette, és a csontváznak nyújtotta.

– Vedd el! Tiéd, csak vigyél át! Most! Kérlek!

Vonatfüty harsant, Anna felsikoltott. A mozdony előtűnt a ködből, és fülsüketítő zakatolással tovaszárguldott. A mögötte sorakozó kocsik kattogva követték.

Egy másodpercre csend lett.

– Morcos! Hozzám! – kiáltotta egy férfi.

Anna a töltés felé fordult. Két sötét folt rajzolódott ki a síneken. A nő kapkodva a révészre terítette férje köntösét.

– Kérlek! Vigyél át! Neked adom a motort is – mutatott a robogóra, aminek mindkét visszapillantója letört.

A révész nem szólt. Evezőjével némán bökött a folyó felé. Anna szóltanul nézte.

– Van ott valaki? – hangzott a kiáltás a távolból.

Anna megint a töltés felé fordult. El fognak kapni, lüktetett az agyában. El fognak kapni!

– Hahó! Minden rendben? – hangzott odafentről. Egy kavics pattogott le Anna lábához.

Vulkán szülei tehetős vállalkozók voltak, akik úgy gondolták, fiuk több tapasztalatot szerezhet, ha a maga útját járja. Amikor felvették az egyetemre, megvették neki a házat a nagy kerttel és a hosszú, kanyargó kocsifeljáróval, ahol most egy vadonatúj Audi A5 parkolt.

Aznap este, amikor hazaért a frissen szerzett diplomával, egyedül volt otthon. Négy éve élt együtt Vikivel, akinek két hónapja kérte meg a kezét, de a lány aznap este vidéken volt. Vulkan elindította a *Sikoly*-széria első részét, felbontott egy üveg Coca-Cola Zérót, kipatogtatott két csomag kukoricát, és beült a tévé elé. A film közben ingatlanokat nézegetett a laptopján. Mielőbb nyitni akart egy jól menő helyet. Aztán a következőt, hogy épüljön a brand. Mindenhol ott lesznek a pubjai Pesten, és idővel ő már nem is kell az üzlethez, harmincéves kora előtt nyugdíjba mehet a Bahamákra. Legalábbis így tervezte.

Amikor a film a felénél járt, és már csak pár darab kukorica volt az edény alján, talált egy helyet Budán. A képek alapján lepusztult, de nagy ingatlan volt, jókora kerthelyiséggel. Mellette egy stég nyúlt a folyóba. Maga az épület megfelelt volna a célnak, ám csak nehezen lehetett megközelíteni. Parkolási lehetőség zéró, minden utat elvágott az épülettől egy vasúti töltés.

Vulkan megivott fél pohár kólát, majd új ingatlant akart keresni, amikor meglátta a túlparton lévő telephelyet. Egy taxivállalat volt, éppen szemközt. A férfit az állat dörzsölve ugráltatta tekintetét a két hely között. Aztán felpillantott a tévére. A csuklyás gyilkos ép-

pen akkor szúrta le az iskolaigazgatót. Vulkán leállította a filmet. Visszanézett a laptopjára, és ebben a pillanatban bombaötlete támadt. Ha a város engedné, hogy kompot járasson, a részeket félóránként egyszer hozhatná-vihetné a taxiállomás és a pub között. Kitehetne egy olyasféle figurát a stég bejáratához, amelyet a filmben is látott, és a hely neve lehetne Révész Pub.

A következő egy év az épület renoválásával és az új berendezés megvásárlásával telt. Vulkán a szüleitől kapott „zsebpénz” javát erre költötte. A menyasszonya hiába könyörgött, hogy ne csinálja, hiszen ekkora örültséget, mint a komp, nem fog jóváhagyni a főváros, Vulkán hajthatatlan volt. Különbösen is, volt B-terve. Ha a komp nem jön össze, vesz két csónakot a maradék pénzből. Az esküvőt elhalasztották egy évvel. Vulkán biztos volt benne, hogy annyi idő alatt visszahoz akár két lakodalomra is elegendő pénzt a Révész Pub.

A kompot persze nem hagyta jóvá az önkormányzat, de a motorcsónakokra sikerült kiváltani az engedélyt. A nyitóbuli hatalmasat szólt. Vulkán később úgy fogalmazott, hogy még állóhely sem volt. A hűtőt és a konyhát lenullázták a vendégek. Vulkán taxival küldte be a városba a barátait, hogy hozzanak még italt a dohányboltokból.

A Révész Pub jól menő hely lett. Az odavezető úton lámpákat állítottak. Még a vasúti töltéshez is szereltek belőlük. Két biztonsági őr este nyolc és hajnali négy között csak azt ellenőrizte, hogy a vonatok érkezési idejekor valóban senki nem akar-e átkelni a síneken.

A révészfigurával bárki fotózkodhatott. Sokan üres üvegeket dugtak a markába, kalapot tettek csuklyás fejére, cigit tömtek a szájába.

A bár egyre több figyelmet és energiát igényelt. Vulkán alig volt otthon. Rákapott a spurira és a kokóra. Annnyira elhanyagolta a magánéletét, hogy Viki búcsúlevelét is csak három nappal később találta meg. A lány borítékba tette az eljegyzési gyűrűt, és megírta a férfinak, hogy ha olyan rohadtul bele van esve abba a kurva kocsmába, akkor vegye feleségül. Vulkán rosszkedvűen újraolvasta a levelet, aztán visszacsúsztatta a borítékba, és felszívott egy csíkot.

A Révész első évfordulóján nagyobb buli volt, mint a megnyitón, aztán nyár végéig minden este telt házzal üzemelt a hely. Vulkán egyedül az augusztus huszadikai pihenőnaphoz ragaszkodott. Nincsen nyitvatartás Vulkán nélkül, márpedig Vulkán meg akarta nézni a tűzijátékot.

Csak az őrszolgálat dolgozott, nehogy egy arra botorkáló részeg elcsapjon a vonat. Hirdették mindenhol, hogy zárva lesznek, de jobb félni, mint megijedni. De amíg a biztonságiak a töltést felügyelték, senki nem vigyázott a csónakházra.

Viki két részeg egyetemistával tört be csónakokhoz. Amikor a fiúk már éppen visszakoztak, hiszen lepattintani a lakatot nemcsak hangos, hanem illegális lett volna, Viki előhúzott egy tartalék kulcsot a zsebéből.

Bemásztak az egyik csónakba. A két srác a kormányért marakodott. Viki csak nevetett rajtuk, és nagyokat kortyolt a vodkásüvegből. Aztán elindultak. Ütemesen dobálták őket a hullámok. Vikivel forgott a világ. Aztán felrobbant felettük az első rakéta. Óriási vörös virágként nyílt szét, amit egy zöld, majd egy kék követett.

Viki hátrafordult hányni, de a csónak akkorát ugrott, hogy a nő belezuhant a vízbe. A két egyetemista előbb felröhögött, aztán megfordították a csónakot. A lány a víz alatt is hányt, alig tudott feljönni. A csónak elszárguldott fölötte, de a fiúk nem látták. Ekkor rémültek meg. Megint fordultak egyet, és telefonnal megvilágították a vizet.

Közben Viki nevét kiabálták. Amikor harmadszor fordultak, a lány a felszín közelébe ért. A propeller elkapta a haját, felcsavarta, majd ahelyett, hogy megskalpolta volna, a fémlapátok szilánkosra törték a koponyát, kikanalozták az agyvelőt, míg

végül a feltekeredett hajcsomótól és bőrtől leállt a motor. A csónak lassulva siklott tovább a vízben. A két fiú a far mögé világított. A vér hosszú csíkban hömpölygött mögöttük, mielőtt eltűnt volna.

Vulkán másnap bizonytalan időre bezárta a Révészt. Alig evett, nem tisztálkodott, és nem engedett a házába senkit. A számlákat a szülők intézték.

Vulkán félhomályban töltötte a mindennapjait. Azt pletykálták

róla, hogy megőrült, pedig tökéletesen tisztában volt azal, mit csinál. Amikor már majdnem meggyőzte magát az öngyilkosságról, mindig talált valami apró menedéket, ami megakadályozta. Ilyet nem tehet a szüleiével; egy nő nem ér ennyit, és már amúgy is szétmentek; ha Viki nem esik bele a vízbe, biztosan felcsinálja az a két személtáda.

December közepén az anyja meglátogatta. Tudta, hogy zárva lesz az ajtó, de azért keresztülsétált a kerten, és bekopogott. Vulkán az ajtóhoz ment. Az anyja azt mondta, tudja, hogy hallja, és hogy most nehéz időszakon megy keresztül, nem is akar a terhére lenni, de szeretné, ha tudná, hogy ha bármire szüksége van, rá és az apjára mindig számíthat. Vulkán nem tudta, készen áll-e arra, hogy újra emberek közé menjen. Nem tudatos döntés volt, csak úgy magától mozgott a keze. Leakasztotta a láncot, és kinyitotta az ajtót. Az anyja úgy meglepődött, hogy szóhoz sem jutott. Nagyra nyitotta a száját, és csendben állt. Mulatságosan nézett ki, de Vulkán nem nevetett. *Szia, anya*, mondta, és akkor a nő elsírta magát. *Bejössz?*, kérdezte a férfi, mire az anyja alig érthetően azt mondta, *igen, kisfiam, igen, bemegyek*.

Másnap a lánc visszakerült a helyére, de az anyja már nyugodtabb volt. Attól kezdve naponta bekopogott a fiához, és beszélt hozzá. Meg volt győződve róla, hogy minden alkalommal az ajtó közelében áll, és hallgatja őt.

Karácsony közeledtével arra kérte Vulkánt, hogy menjen át hozzájuk, vagy legalább engedje be őket, hogy átadhassák az ajándékokat. Vulkán azonban mást talált ki. Huszonharmadikán este lefűrdött, tiszta ruhát húzott, kocsiba ült, és egy éjjel-nappaliban bevásárolt. Utána a bár felé vette az irányt. A töltésnél lerakta az Audit, átsétált a síneken, kinyitotta a Révészt, belépett, és magára zárta az ajtót. A pult mögé sétált, az étellel teli zacskót a hűtőbe tette. A polcról levett egy üveg vodkát, és töltött egy felest. Szörnyen hideg volt odabent. Ivott és újratöltött. Végül félretette a felespoharat, és az üvegből itta a piát. Fél órával később már régi rock'n'roll számokra ugrált. Minden dal végén nagyot kortyolt. A harmadik szám után hanyatt zuhant, oldalra fordította a fejét, és hányt. Köhögött, megtörölte az arcát, egyre lassabban vette a levegőt, végül elaludt.

Másnap hajnalban pokoli fejfájásra ébredt. Feltápáskodott, és a hűtőhöz ment. Kivetete az ételes zacskót, és belenyúlt. Addig keresgélt, amíg meg nem találta a tejet. Felbontotta, és megivott fél dobozzal. Úgy volt vele, hogy vagy semlegesíti az alkoholt, vagy óriásit fog okádni tőle. Ezután szendvicseket készített, és rögtön tömni is kezdte a fejét. Azonban pár falat után elfogta a hányinger. Tele szájjal mély levegőt vett, és koncentrált. Leküzdötte a falatot, és félretolta a tányért.

Odakint elrobogott egy vonat. Úgy tűnt, percekig zakatolt. Aztán valaki elkiáltotta magát. – Morcos, hozzám!

Vulkán megtörölte a száját, és az ajtó felé botorkált. Félúton megtorpant. Jókora hányásfolt száradt a földön. Fintorogva kikerülte.

– Van ott valaki? – kiabálta megint a férfi. – Hahó! Minden rendben?

Vulkán kitarta az ajtót. Csak úgy dőlt be a hideg. A férfi rögtön dideregni kezdett. Odakint mindent beborított a köd, de a stég elején látott egy nőt, amint egy szakadt köntöst igazgatott az ő révészfiguráján. Mögötte egy robogó hevert.

– Mi a fasz? – motyogta Vulkán, majd előregörnyedt, és öklendezni kezdett.

Anna szíve újra normális ütemben vert. Úgy érezte, apránként kifakul ebből a világból. Előbb csak a félelme, a gondolatai, aztán az egész lénye.

A csónakházban lánc csörgött, aztán csobbant valami.

A koponya hosszan nézett a nőre, majd aprót biccentett.

Anna úgy érezte, egy felhőben sétál. Elment a révész mellett, és úgy tűnt, már nem is ő mozgatja a lábát. Fellépett a stégre, megkapaszkodott az utat lezáró rácsos ajtóban. A jeges érintést alig érezte.

Egy csónak sodródott a stég felé, oldaláról rozsdás vaslánc lógott a folyóba. A farmotor csendben vágta a vízfelszínt.

Anna átlépett a túloldalra, és továbbsétált. Szörnyen fázott, a reszketés mégis abbamaradt. Látott maga előtt egy üres folyosót. Egy fehérbe vesző utat, aminek a végén ott sejtette a révész vízben himbálózó csónakját. A folyó morajlása helyébe a szél zúgása lépett. Eltűntek a képek.

Olyan könnyű volt, mint egy tollpihe.

Forgott és libegett.

Egy pillanatra megállt a levegőben. Aztán óvatosan, nagyon lassan ereszkedett lefelé. Pelyhecskéit cirógatta a szél.

Vulkán felegyenesedett, de a nő addigra eltűnt. Kitámolygott a figuráig, amin a köntös volt. Nem messze tőle egy összekaristolts robogó feküdt. Akkor mégsem csak hallucinálta az egészet, gondolta.

– Hé! Jól van?

A férfi pár méterről szólt. Vulkán odakapta a fejét.

Alig múlhatott húsz. Úgy nézett ki, mint egy pizzafutár: passzos ruhák, gyér szakáll, kötött rakodómunkás-sapka. Talán Burknek hívják a barátai. Nem, az túl menő, inkább Petike. Vagy csak Peti. A kutya valami rövid szőrű, fajtiszta állatnak tűnt. Idegesen ugatott.

– Aha – válaszolta Vulkán.

– Hogy a francba... Morcos! – kapta el a kutyáját Talán Peti, és rátette a pórázt, mielőtt közelebb ment volna Vulkánhoz. – Hogy a francba jött át ezen a csúszós szaron robogóval?

– É... én nemtom – felelte Vulkán. – Nem az enyém.

– Hogy mi?

– Az a rommá tört szar. Kurvára nem az enyém. Valami nő volt itt... maga nem látta?

Mindketten a Duna felé fordultak. A motorcsónak gyöngén nekikoccant az egyik cölöpnek. Morcos még mindig ugatott. ■■■

■ **Ádám Gergő** (1988): Kiskőrösön nevelkedett, Szegeden járt egyetemre, jelenleg Budapesten él.